

dette og sammenholder det med, hvad man her forlanger for at forsvare denne Landsdel i dette korte Tidrum, synes det mig, at der kunde være nogen Ret i, hvad det ærede Medlem for Præsby Amts 6te Valgkreds (Bjiffen) forleden udtalte, at der ikke er den Tvivl i Folket, som der var for nogle Aar tilbage. Der blev ikke sagt — jeg har læst det igjennem senere — af det ærede Medlem for Præsby Amts 6te Valgkreds, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bjiff) igaar vilde lægge ham i Munden. Nei, det var det Modfatte, og han begrundede det derhen, hvad der ogsaa er forklarligt, at det ikke er Folkets Tanke, at ville opgive sig selv, men at, saasnart der fra vor Side, som repræsenterer den samme Tanke, gjøres Indvending imod, hvad der bliver forelagt fra Regeringen, bliver det strax betragtet, som om man ikke vilde offre Noget for Fædrelandets Forsvar. Man hørte før Valget i 1876 fra Conseilspræsidenten i en Udtalelse til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), da der var Tale om den Mængde Adresser, saakaldte Sorø Adresser, som dengang vare i Omløb, og da det nævnte ærede Medlem dengang tillod sig at udtale nogen Tvivl om disse Adresser, en Tilfjendegivelse af fuldstændig Forvisning om, hvorledes Folket stod. Den ærede Conseilspræsident appelerede saa til Folket, men der skal vistnok vanskeligt kunne gives et Exempel paa, at et Folk har svaret, som der blev svaret dengang, (En Stemme: Det stik Modfatte). Ja, det stik Modfatte af, hvad Conseilspræsidenten mente. Strax efter lod man paa en Maade Forslaget falde, det vil sige, man lod det falde i den Forstand, som man havde tænkt sig det, og søgte saa senere at indføre det stykkevis. (En Stemme: Det er lykkelig!) Nei, det er ikke lykkelig. Nogle enkelte Kanoner og Et og Andet kan ikke siges at være tilstrækkeligt til, at man kan sige, at det er lykkelig. Man kan sige, at der er lykkelig Noget; man har i Noget faaet Tanken gjennemført, men selve Principet er ikke gjennemført endnu, og jeg vil bekæmpe det, saalænge jeg har den Vre at have Sæde her i Thinget. Nu ser man ogsaa, at der enkeltvis begyndes med det Samme som dengang, nemlig med Adresser, men der er den Mærkelighed ved disse Adresser, at man søger saa vidt muligt at undgaa at give dem nogen bestemt Form, idet man frygter for, at der, naar man kommer med Forslag om Kjøbenhavns Befæstning, vil blive altfor Faa til at støtte disse Adresser. Dette forekommer mig ogsaa at ligge i selve Sagens Natur, thi naar man skal gaa ud fra den Forudsætning, at det Hele skal samles her paa Sjælland, og naar Begrundelsen deraf er den, at vi ikke længere ere Herrer paa Søn, ligger det temmelig nær for den naturlige Forstand at spørge: Hvorledes vil det bedre blive muligt at faae Mandskabet, som ligger rundt om-

kring i Landet, samlet her i Kjøbenhavn, end det vil være muligt at faae det ført hertil, naar det samles ført ved Bataillonerne omkring i Landet? Man kunde snarere vende det om og sige, at det var nemmere at faae en Bataillon affied, naar den var samlet, fordi Dampskibene og Sernbanerne vide, naar Bataillonene skal affied med sit Mandskab, end det er for Sernbanerne og Dampskibene at bestemme periodiff, hvorledes Soldaterne strømme til. Vi have set lidt af det i Nørrejylland i 1864, hvor det viste sig, at Mandskabet Syd fra ikke kunde komme til Kjøbenhavn, fordi Landet allerede var besat af Fjenden. Folkene vidste godt at komme bort fra deres Hjem, men laa i saa store Stæder paa flere Stæder, at de ikke kunde komme over. Dernæst forekommer Forslaget os ogsaa at være meget misrøstende — jeg taler her baade fra et jydsk og fra et dansk Standpunkt —, at viovre i Sylland skulle se os fuldstændig opgivne. Jeg er sikker paa, at dersom Spørgsmaalet blev om at kæmpe til det Yderste, naar vi havde et Støttepunkt at støtte os til, vilde Alle som En reise sig. Men naar det kommer til at staa saaledes, naar man siger til os: Sylland skal opgives, og Sjælland kan muligvis kun forsvares en 14 Dage eller høist en Maaned, hvorledes skal man saa kunne forlange af os, at vi med nogen stor Tvivl skulle være med til større Udgifter til vort Forsvar. Jeg tænker ogsaa, at det Samme, som er Tilfældet med os, vil blive Tilfældet med Fynboerne. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at den ærede Minister har Ret, naar han siger i Motiverne, at det er sandsynligt ved det næste Udbrud af en Krig, at Krigen vil komme temmelig hurtigt, efter at den er erklæret, at man vil begynde paa den umiddelbart efter, at man har erklæret den i Kjøbenhavn. Hvad vil Følgen saa blive? Man kan tænke sig, hvilken Side man vil som Modstander. Man kan tænke sig vor sydlige Nabo som Modstander. Han kan være saa forberedt, at han Dagen efter, at han har erklæret os Krig her, kan have alle sine Tropper i Sylland og kan have sin Flaade liggende her udenfor Kjøbenhavn. Hvor vil saa den ærede Minister komme hen med alt det Mandskab, som ligger hele Sylland over? Saa staar han her i Kjøbenhavn med Kammerne, men har ikke Mandskabet. Det forekommer mig at være en noget forunderlig Stilling at komme i. Derimod synes det mig, at naar man havde et befæstet Punkt et Sted i Sylland, kunde der dog være en Mulighed for i en Fart at faae Tropperne samlede i Sylland. Det er dog givet, at selv om vi kun have en 5—6 Bataillon med lidt Artilleri og et Par Kavalleri-Regimenter, maa Fjenden, for at han skal kunne besætte Sylland, sende et langt større Antal Tropper ind i Sylland, naar han veed, at der ligger en saadan Troppstyrke udenfor en lille Fæstning, end naar han veed i Forveien, at det Første, Krigsmini-